

სახსანი

22
მეორეული
ბიბლიოთეკა

გამოსვლის 51-ე წელი, (№ 1440). ნოემბერი. 1974. ფასი 20 კაპიკი.

ნან. ჯ. ლომუანი

— თქვენი შერჩის გამოება სულ ცხოვრობს?
— უნა თხალს სომ არ გაკლია?

სასუსტარი პროფესიის მოლაპარაკე

ბინიაზუკები

ბინის მიღების თაობაზე ქმარმა განცხადება შევად დაწერა, ცოლმა გადაათეთრა, მდივანმა კი... გადააყვითლა.

ცნობათა ბიუროსთან

— კი მაგრამ, ცნობის მიღება ხომ ხუთი კაპიკი ღირს?!

— თქვენ, ამხანაგო, ყურს გაკლიათ და ორმაგად გელაპარაკეთ!

პიტხვა: შეწუხებული ვარ მეზობლის ხვრინვით. არსებობს თუ არა რაიმე გზა, ხვრინვის აღსაყვეთალ?

პასუხი: არსებობს ერთადერთი გზა — ნუ მისცემთ მეზობელს დაძინების საშუალებას!

ქუჩაში მოთამაშე ბავშვმა ფანჯარა ჩაამტვრია. მილიციელმა მაშინვე სტაცა ხელი:

— რა გიყო ახლა შენ?

— გამიშვი!

სულხან აბდელანი

მომავალი

რკინა-კაპეშულის მალაზიაში ბოქლომი რომ აღარ იშოვება, რაჭველების ბრალია: თავიანთ სოფლებში სახლებს დაადეს! სახლებს კი არადა, მართლაც რომ „სოფელს ბოქლომი კვიდია!“ ძალღი აღარ იღრინება უცხო კაცის დანახვაზე, პირიქით, კუდის ქიციინთა და ლაქუციით ეგებება მას. ადამიანი მოენატრა ადამიანის მეგობარს.

ბებებისა და ბაბუების ანაბარა მიტოვებული ონის რაიონის სახელმწიფო გეგმები (ისე, არც ამბროლაურშია სულ კარგად საქმე!). ერთი წაცდება თუ არა ფეხი რაჭველ ახალგაზრდას ქალაქისაკენ, გათავდა! — უკან მოხედვა ეზარება. სხვა რომ არა იყოს რა, მართო თავისი სოფლის ოღროზოდრო და ტალახიანი გზების გახსენებაზე აურთოლებს.

ახლა კი, ყოველგვარი იწილო-ბიწილოს გარეშე, ვიკითხოთ: რა უშველის ამ შემაძრწუნებელ მიგრაციას? არის თუ არა გამოსავალი? შეგვიძლია ხელში უზარმაზარი რუპორი დავიჭიროთ და საქვეყნოდ ხმამაღლა გავცეთ პასუხი ამ კითხვას: არის გამოსავალი!!!

აბა, დაუკვირდით, როგორ გაზაფხულივით მოდიან აქ დამსვენებლები და როგორ ზამთარივით მიდიან უკან. რაშია საქმე? რა ბრძენკაცობა ამის გამოცნობას უნდა? — მოდიან საკურორტო სეზონზე და მიდიან სეზონის დამთავრებასთან ერთად. მაგრამ თუ სეზონი მთელი წლის განმავლობაში იქნება? იქნებიან დამსვენებლებიც, იქნება მომსახურე პერსონალიც, და თუ მომსახურე პერსონალი იქნება, იქნებიან ოჯახებიც! ოჯახს კი ყველაფერი უნდა — პური, რძე, ბოსტნეული, დალაქი, ხაბაზი, თერძი, ხარაზი, მუშა და გლეძი. ყველაფერი ეს გაჩნდება, როგორც ბორჯომის ხეობაში გაჩნდა, რადგან „თაფლი იყოს, თორემ ბუზი ბაღდადიდან მოფრინდება“. არადა, რაჭა მთლიანად საარაკო სააგარაკო ადგილია, რასაც შოვი ბეჭედივით ადასტურებს.

თურმე ნუ იტყვიტ და, შოფში მზის გამოსხივება მთელს რესპუბლიკაში ყველაზე მეტია. ესეც მზის რეკომენდაცია იმის შესახებ, რომ აქ ზამთარშიც შეიძლება დასვენება. (სინამდვილეში კი შოვი და შოვის ტურისტული ბაზა მხოლოდ ოთხი თვე მუშაობს). აქაური მინერალური წყლები, კლიმატი და ზღაპრული ბუნება იღუმალი ძალით ისეა დოზირებული, რომ დამსვენებელსა თუ ავადმყოფზე სასწაულებრივ ზემოქმედებას ახდენს. და აი, აქ, შოფში, დაკონსერვებულია ხუთასადგილიანი ორი კაპიტალური კორპუსის მშენებლობა! (თუ საკონსერვო საქმის ასეთი სპეციალისტები არიან, მაშინ ონში გაეხსნათ ერთი საკონსერვო ქარხანა!).

მსოფლიოშია სახელგანთქმული უწერა

სორტუანი — სისოცხლის ელექსირი

თავისი უკვადავების წყლით. არა, ჩვენ პიპერბოლისათვის არ გვითქვამს „მსოფლიოში სახელგანთქმული“, რადგან ჯერ კიდევ 1913-14 წლებში საფრანგეთის ერთ-ერთ საზოგადოებას ორმოცდახუთი წლის ვადით უწერის იჯარით აღებაც კი მოუწოდებია, ხოლო უფრო ადრე, 1770 წელს, გერმანელი მეცნიერი გავლენტიეტი ალტაცებაში მოუყვანია უწერის წყლის სამკურნალო თვისებებს. კარლოვი-ვარში ჩასულ ქართველებს კი გაცემით უყურებენ ჩეხი ექიმები, უწერა გაქვთ და აქ რამ ჩამოგიყვანათო. დიას, „თურამაულის პატრონი ტყეში ეძებდა პანტასა!“

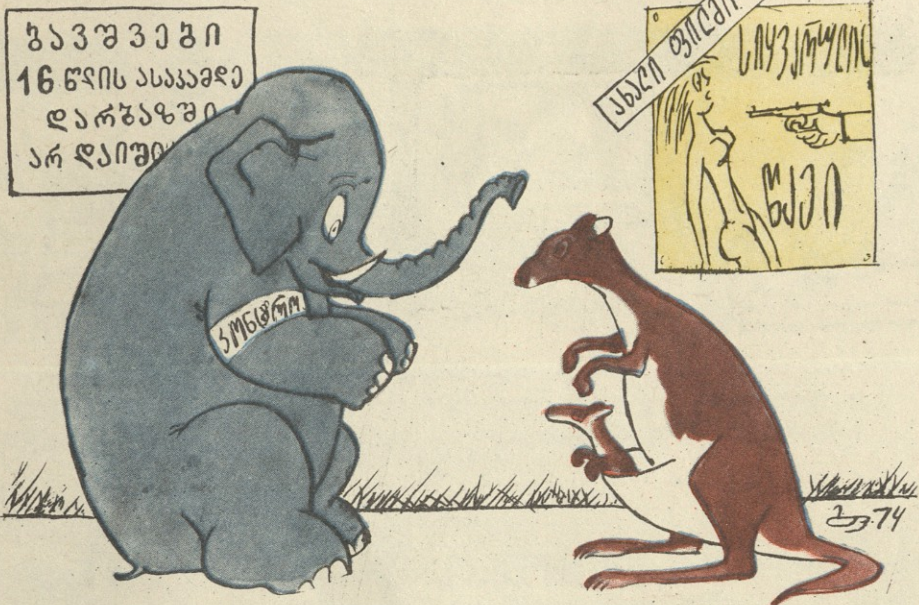
აქ, უწერაში, განკურნებულან კუჭ-ნაწლავით დაავადებული ისეთი ადამიანები, რომელთაც სიცოცხლეზე ხელი ჰქონდათ ჩაქნული. ადგილობრივ ექიმს, ქალბატონ თინა გურგენიძეს ამ ავადმყოფების ვრცელი სია აქვს ჩამოწერილი და გვარწმუნებს, არც ერთი პრეპარატი არ ჯობია უწერის წყალსო. სამწუხაროდ, უწერაც მოუვლელია და, რაც მთავარია, აქაური წყლის ჩამოსხმა ისევ პრიმიტიული წესით ხდება.

აბა, ონიც! ჯეჯორის მარცხენა მხარეს ამოსჩქეფს წყალი — სორტუანი, დღეღამეში 250.000 ლიტრი. რა არის სორტუანი? საოცრება! ბუნების ნაბოძარი სიმდიდრე! სიცოცხლის ელექსირი! სორტუანის სამკურნალო მოქმედების ასორტიმენტი ამოუწურავია. ქალბატონი თინა გურგენიძე ისევ გაგიშლით თავის სიას და ცოცხალი მოწმეებით დაგარწმუნებთ, თუ როგორ მთარჩინეს სორტუანით კუჭი, ღვიძლი, ნერვები, ნეკრესის ქარები და სხვ. სორტუანს სვამენ, სორტუანის აბაზანებს იღებენ, სორტუანს აქებენ, მაგრამ ყურადღებას არ აქცევენ... და ამოსჩქეფს აღმფოთებული სორტუანი და უწყალოდ იკარგება ჯეჯორის ტალღებში ადამიანის ჯანმრთელობა, სიმხნევე და ძალ-ღონე!

გავა დრო და, შიღში, უწერაში, ონში და კიდევ მრავალ სხვა ადგილას, სადაც უხვადაა სამკურნალო, წყლები, აშენდება სანატორიუმები, ტურბაზები და დასასვენებელი სახლები. ისევ მომრავლდება სოფლებში მოსახლეობა და გაჩნდება ვაკანსიები თბილისის რესტორნებსა და ბუფეტებში, ჩამოვლენ დამსვენებლები მსოფლიოს სხვადასხვა კუთხიდან, გაჭირდება საგზურების, სასტუმროსა და სამგზავრო ბილეთების შოვნა!

ფანტაზიაა? არა! კურორტოლოგების მსოფლიო რუკაზე ონი მსხვილი შრიფტით აღინიშნება. მხოლოდ ტემპია საჭირო, მაგრამ არა — რაჭული!

ბარი მებრძველი

უნიტავორდ

სახინკლეში მწვადი ვჭამე...

სახინკლეში მწვადი ვჭამე, სამწვადეში ხინკალი; მწვადი — სულ მთლად მიღებული, ხინკალი კი — მიმჭრალი. მიზეზი რომ ვკითხე გამგებს, აქეთ შემომიბრია: „თუ გსურს, ჭამე, თუ არა და, გარეთ გადი, ბიძია! ეგ მაკლია, მოვუსმინო კლიენტების მომართვებს! არა, ბიჭო, ერთ მანეთად ცვირან მწვადებს მოგართმევ! რვა კაპიკად ხინკალს ჭამ და იმასაც ვერ ერევი, შენ არ გითხრეს: „სხვის საქმეში აწი ნუ ჩაერევი?!“ შემრცხვა კლიენტს, ალალ-მართალს, სულ არ შერცხვით იმ წუწკებს! ავდექი და სახინკლიდან ჩუმად გამოვიდურე..

ზურაბ მაგულაშვილი

უამაღმად!

ბორჯომის წყალი რომ საყოველთაოდ აღიარებულია, ამას დასტურლამალი არ სჭირდება... წყალი კი არა, უკვდავების ნექტარია! ამიტომაა რომ ყველაზე გამოსაჩენ ადგილზე, რუსთაველის პროსპექტზეც არის მინერალური წყლების მაღაზია. აი, ამ მაღაზიაში შევედი დაახლოებით დღის ოთხ საათზე. მაღაზიაში მხოლოდ ერთადერთი მომხმარებელი ჩანდა. იგი თეთრხალათიან წყლის გამყიდველ ქალს ემუდარებოდა — ერთი ჭიქა წყალი დამალევენეთო... ხან ერთთან მივიდოდა, ხან — მეორესთან. ერთი იმიზეზებდა ყუთებს ვალაგებო, მეორე კი — ძალიან დაკავებული ვარო... ბოლოს, როცა უწყლოდ აევსო მოთმინების ფიალა, მივიდა მოლარესთან და საჩივრის წიგნი ითხოვა.

— საჩივრის წიგნს რატომ კადრულობთ, ბატონო! — გადაავლო მან ცივი წყალი. — ბორჯომი მიირთვით და გული გაიგრილეთ...

— ცოცხალი თავით წიგნს არ მოგცემთ! — ახალგაზსნილი ბორჯომის ბოთლივით ათუხთუხდა მეორე თანამშრომელი, „დამცველი“. — დალიეთ, ბატონო, ბორჯომი და წყენა წყალს ჩააყოლეთ! — ურჩია მან.

მომხმარებელმა წყენა უწყლოდ ჩაყლაპა, ხელი ჩაიქნია და იმედგადაწურული მაღაზიიდან გავიდა.

— კი მაგრამ, წყალი რატომ არ დალევენთ? — პირში წყალი ველარ დავიგუბე მე.

— დაილა ხალხი, შესვენების გა-

რეშე მუშაობს და იმიტომ! — ნიადვარივით თავს დამატყდა „დამცველი“.

— სად გაგონილა შესვენების გარეშე მუშაობა! — ახლა მე ავფეთქდი ჰეიზერივით.

— ეგ, ბატონო, ჩვენი ბრალი კი არ არის, ქალაქის სავაჭრო სამმართველოს წყალობაა! — ჩურჩულით ამიხსნა „დამ-

ცხელის ნაყვა

ცველმა“, თვალით გაურკვეველი მიმართულებით მანიშნა და მშრალზე დამტოვა.

— დაუჯერებელია! — წამოვიძახე და თბილი ბორჯომი ცხვირში გადამცდა. კამკამა ცრემლი შევიწმინდე და ღირექტორის გვარი ვიკითხე.

— არ ვიცით! — ცივი წყაროსავით ჩაარაკრავს თანამშრომლებმა.

ნათქვამია ერთი „არა“ ცხრა „გამარჯვებას“ სჯობილო, მაგრამ მე მაინც ეჭვის წყალი შემიდგა.

— როგორ, თქვენი ღირექტორის გვარი არ იცით? — ავდუღდი მე.

— ახალია, ბატონო, და ჯერ ვერ დავიმახსოვრეთ! — იმედი გადამიწურეს.

როგორც იქნა მივაგენი ღირექტორის კაბინეტს. ოთახში შევედი და იქვე შევ-

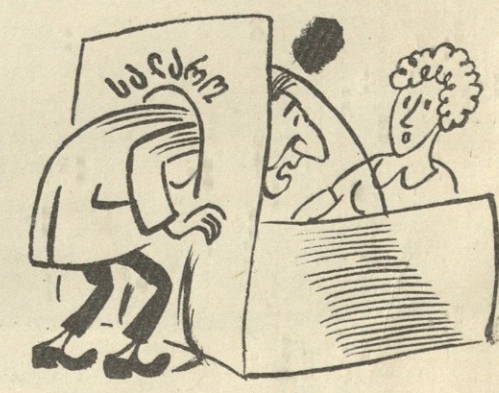
წერდი. პაპიროსის ბოლი ოთახში ტბა-სავით ლივლივებდა. ძლივს გავარჩიე ოთხი ლომივით ვაქკაცი, რომელნიც დომინოს გახურებულ თამაშში იყვნენ გართულნი (შესვენების გარეშე!).

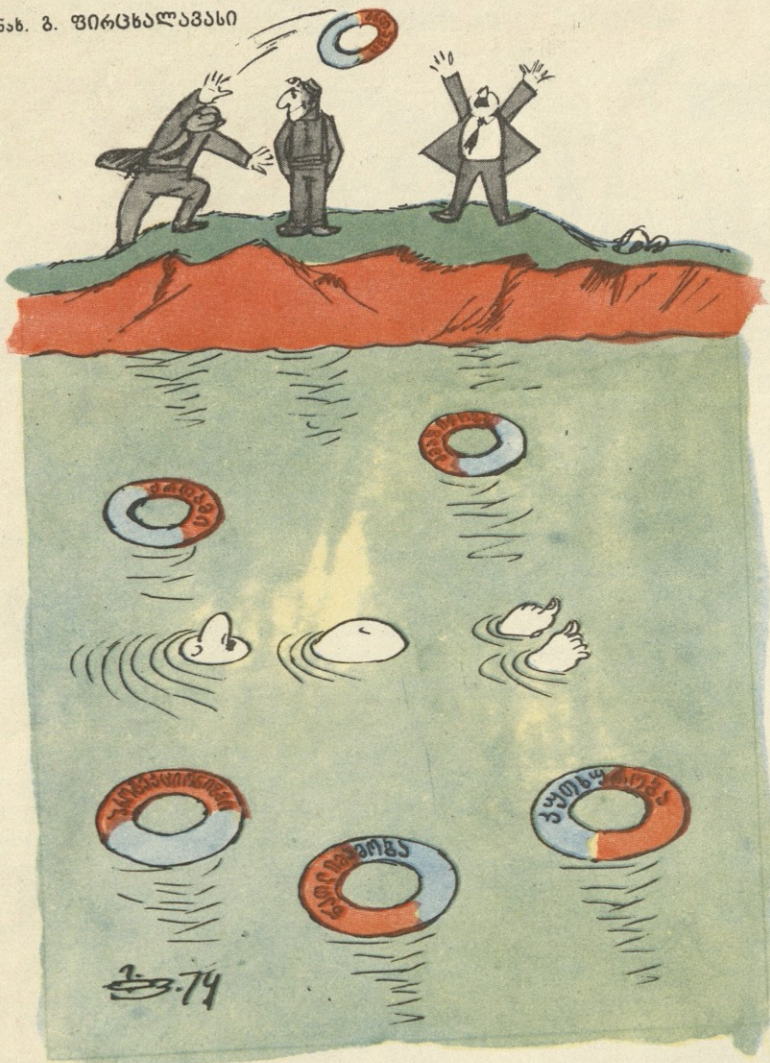
მოკლედ ავუხსენი რაც მოხდა, მაგრამ ღირდა კი! ეს ხომ ბორჯომის... უკაცრავად, წყლის ნაყვა გამოდიოდა. მეც ხელი ჩავიქნე და ტუტენარევ, მუავე ხასიათით წამოვედი.

ჩვენში ძალიან უმაქნის ხალხზე იტყვიან: ისეთი ვინმეა, წყურვილით რომ იხრჩობოდე, ჭიქა წყალს არ მოგაწვდისო...

სადღაც წყალგადავლებული იმედის ნაპერწკალი მაინც ღვიოდა: ბორჯომიც ჩაცივდება, მაცივარიც დაიდგმება, ჭიქა წყალსაც დროზე მოგაწვდიან და საჩივრის წიგნსაც ხავსი მოედება.

ზ. ხახამურალი

წყალწაღებული

ისხმ ჩივი

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

მონსიერთა დრო, კარგა ხანია, წავიდა და თან ჩამოწერილი საქონელი — მშვილდისარიც წაიყოლია... თუმცა, კაცმა რომ თქვას, მთლიანად ვერა! ისარი, ვითარცა ტკბილსახსოვარი, კომპასს, საათს და, რაც მთავარია, სასწორს დღესაც შემორჩა.

სასწორი!.. ჯერ სახელს გაუსინჯეთ კბილი: სამ რ დავი კი არა, — სასწორი! სასწორი, რომელზედაც ქართველ კაცს, საქონელზე მეტად, სიტყვა და სამართალი უწონია. სასწორი!..

ბაზრებისა და მაღაზიების დახლებზე ჩამორიგებულნო, — თეფშზე გირი დაიდეთ და თქვით, — უმიზნოდ ვართ გულნაკლულნი?

უმიზნოდ გაყურებთ ზოგჯერ ეჭვის, ზოგჯერ ბრაზის, ხანაც ბოღმის თვალითა?

თქვით, მიზნებს არ იძლევიან? იქნებ, წავამატეთ, გაგბუქეთ რამე?

რატომ ვერ აშბობთ, პირში რატომ ვერ გიბრუნდებთ მგ გამრუდებული ისარი?

...აჰა, ბორგავეთ? რაღაცას გვანიშნებთ? ბრძანეთ! ბრძა-

ნეთ! ჩვენი — ყური, თქვენი — ისარი!

რაო?! რაო?! ჩვენი რა ბრალია, სხვის ხელში, სხვის ცოდვებში ვიჭყლიტებით?! პირში უბრალო წყალს კი არა, მღუღარეს გვიგუბებუნო?! აბა, შეგვხედეთ, თავს ზემოთ რა ძალა გვადგასო?!

სულ დაბეჩავებულხართ! სამართლის, სინდისის აწონვას იჩემებთ და წუწუნს კი გადაწყვიტობხართ!

„თავს ზემოთ რა ძალა გვადგასო“... რა ძალაა მაგისტანა? თქვენს ისარს კი აღარ აქვს ძალა, უბრალო ჩხირად იქეცით, წვერი მთლად დაგიბლაგვდათ? ერთი რომ წამოიშალოთ, თითომ რომ თითო ისარი გამოიღოთ, მეტი კი არ უნდა ხელცივასა? ისე მოუსვამს, ვედარც ხელი მოუბრუნდება, ვედარც ის შესაიებული კისერი!..

...მაშინ ჩვენც წელგამართულნი ვივლით, მაშინ სასწორზე ის კარგი, მაგრამ იშვიათი საქონელიც აიწონება, სინდისს რომ ეძახიან!

საქა კაცთაშვილი

ნ.ბ. ზ. ლოლუასი

— ათასჯერ ვუთხარი. „იანანა“ ამოვლო რეპერტუარის და, აი, ბატონო შედეგი!

დაიბვიანებს...

მიმდინარე წელს „ნიანგში“ დაიბეჭდა კონკრეტული მასალები. ამის საფუძველზე რედაქციამ პარტიის რაიკომებიდან, რაისაბჭოს აღმასკომებიდან და წარმოებადაწესებულებების ხელმძღვანელებიდან მიიღო პასუხები მათ მიერ მიღებულ ღონისძიებათა შესახებ, მაგრამ არის პასუხთა „დაგვიანების“ ცალკეული შემთხვევები. უფრო სწორად ამას შეიძლება „წაყრუებაც“ დავარქვათ.

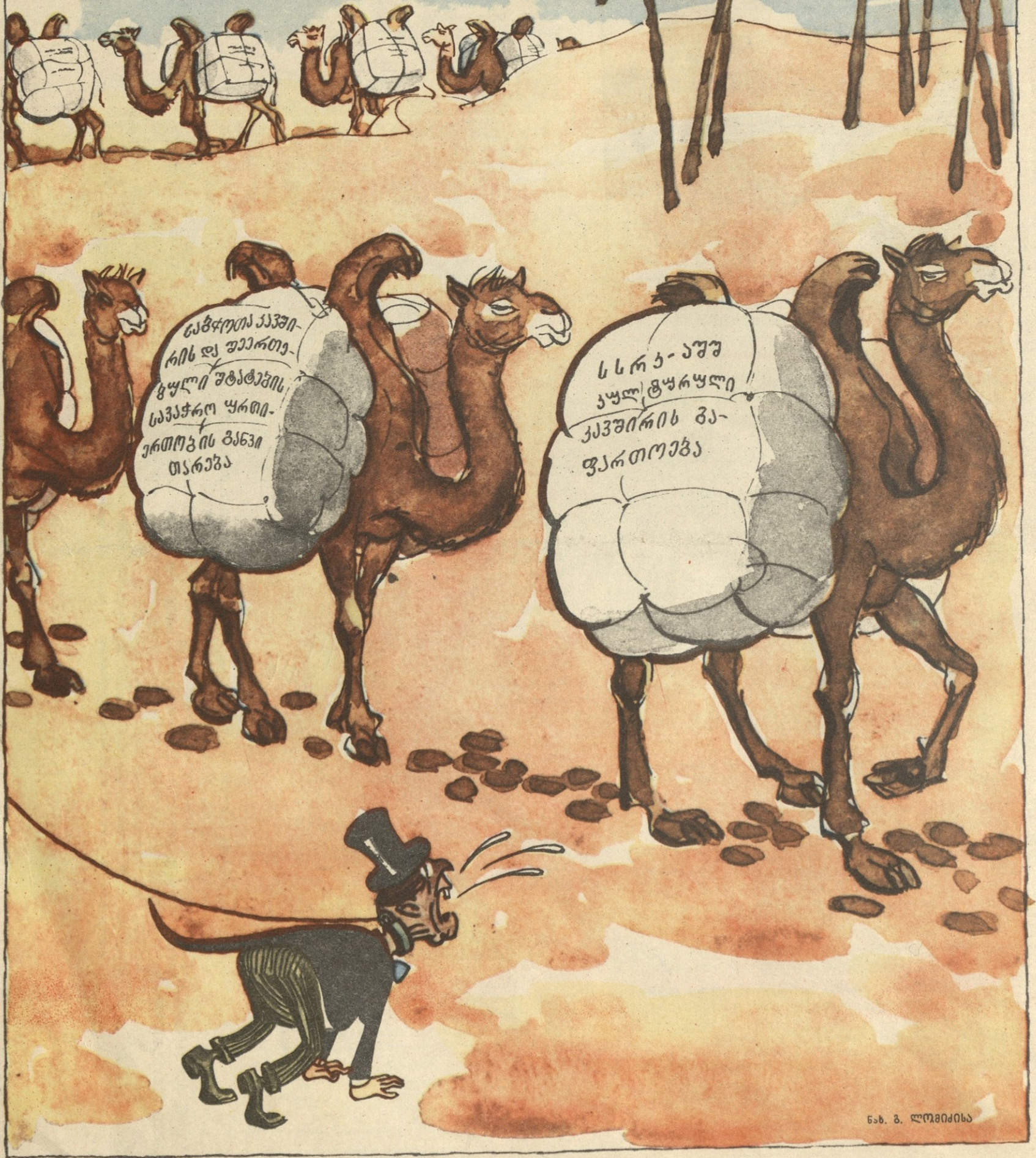
კიდევ ერთხელ, შეხსენების სახით, გვინდა მოვიხსენიოთ იმ წერილების მხოლოდ სათაურები, რომლებზედაც პასუხებს დღესაც ელოდება რედაქცია: „ნიანგი“ № 1 — „გამარჯობა, ძვირფასო ნიანგო“ № 5 — „შეცდომა სიცოცხლის ფასად“, № 6 — „ბარათები ნიანგს“, № 10 — „ბარათები ნიანგს“, № 12 — „ალო, გისმენო!“, № 13 — „ალო, გისმენო!“, № 15 — „პროფილაქტიკა“ და „ალო, გისმენო!“.

რედაქციას აინტერესებს, ხომ არ არიან ჩვენს რესპუბლიკაში იმ პრინციპის მიმდევარნი, რასაც „წერე და იკითხე“ ჰქვია. მაშინ „ნიანგი“ კიდევ ერთხელ ააქლარუნებს თავისი სატირის ბასრ იარაღს, რათა წაწყრუებლებს უფრო მკაფიოდ მიაწვდინოს მისი ხმა.

რეაქციული ძალები კვლავ ცდილობენ ხელი შეუშალონ ამერიკა-საბჭოთა კავშირის ურთიერთობის განვითარებას.

საბჭოთა
გაზეთი

Индекс 76137

ნ. ლ. ლაშვილის

ქალღმერთი, კარავანი მიდის